

[Jørgen Estrup]

kalde strukturdelen af SF's forslag, dels fordi vi altså har behandlet de ændringer på et tidligere tidspunkt og fundet en løsning, dels fordi det er relativt klart, at det, SF foreslår her, er en egentlig magtkoncentration, altså en sammenslutning af fondene, en udskydelse af arbejdsgiverrepræsentationen og en fjernelse af overgrænser for, hvad man kan placere i den enkelte virksomhed. Det er magtkoncentration. Det er, synes jeg, meget nemt at se det som det første skridt til en virkeliggørelse af det, som man har kaldt den centrale fond eller, som det vist hedder i SF's eget forslag, en fællesfond. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at det er direkte i modsætning til, hvad vi ønsker fra radikal side, det tror jeg heller ikke kommer bag på SF. Jeg vil godt gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at det undrer os en lille smule, eftersom vi jo i fællesskab har underskrevet en beretning, hvori der stod:

»Vi vil sigte imod en ændring af ejendomsretten for at bryde kapitalkoncentrationstendenser.«

Dette er vist en kapitalkoncentrationstendens, hvordan man end vender og drejer det.

Jeg synes, man kan diskutere – det har vi gjort nogle gange her i Tinget – om der er brug for store virksomheder. Det, som jeg ikke synes der er nogen som helst grund til at diskutere, er, om der er brug for kapitalkoncentrationer og øgede kapitalkoncentrationer. Det er der ikke, og derfor vil vi fra radikal side naturligvis gå imod denne del.

Mere interessant er det at se på spørgsmålet om medbestemmelse. Det er klart – det tror jeg har været sagt nogle gange også fra denne talerstol – at vi fra radikal side nærer en betydelig skepsis over for, hvad man kan bruge fondene til, og specielt om fonde og fondes ejendomsret kan forenes med reel medbestemmelse. Det er sådan set det, hele diskussionen er gået på, siden den startede engang omkring sommerferien og foreløbig sluttede før jul.

Fra radikal side efterlyser vi stadig væk den model, som kan sikre, at man faktisk kan give medarbejderne reel indflydelse, samtidig med at man beholder ejendomsretten hos fondene. Vi har jo at gøre med et samfund, der bygger på den private ejendomsret og derfor også en beslutningsret, som automatisk følger af ejendomsretten. Det, vi her forsøger, er at finde ud af at skille de to ting ad, og det kræver en særlig

indsats og en særlig dokumentation. Vi så før jul, hvordan man i hvert fald ikke skal gøre det, nemlig i forbindelse med det socialdemokratiske forslag, hvor kombinationen af forvaltning af en ejendomsret og spørgsmålet om en indstilling vedrørende stemmeretten klart efter radikal opfattelse var en narresut og ikke førte til reel medbestemmelse. Det blev også meget rammende kaldt for nødbremsen.

Spørgsmålet er, om man ad andre veje, når det kommer til stykket, kan bryde fællesskabet mellem beslutningsret og ejendomsret. Det er sådan set det, diskussionen drejer sig om.

Og jeg må sige, at når jeg ser på SF's forslag, mangler der præcis dokumentationen for, at den stemmeret til medarbejderne og den vetoer, som man arbejder med, faktisk fører til reel indflydelse. Dét, hvor SF's forslag slutter, er det, historien bliver interessant, for det er lige præcis på det punkt, vi skal have klarlagt, om medarbejderne får reel medbestemmelse.

Derfor vil jeg godt sige, at det ville være meget interessant, hvis hr. Ole Henriksen ville gå mere ind i, om der er begrænsninger på den stemmeret, man giver medarbejderne.

Det andet spørgsmål er, hvordan man løser de konflikter, som uundgåeligt opstår mellem hensynet til miljøet på arbejdspladsen og foranstaltninger for de ansatte på den ene side og så tilgodeseeelsen af et maksimalt afkast med henblik på pensionsrettigheder.

Og endelig for det tredje: Hvad er der af begrænsninger på medarbejdernes indflydelse via dette, at man har en lov, ifølge hvilken alle lønmodtagere ejer kapitalen? Det, som det drejer sig om at få afklaret, er, om der tilbage her kan blive reel medindflydelse, det vil sige, om vi kan kombinere de ansattes rettigheder med et ansvar, for ellers er der faktisk ikke indhold i forslaget.

Annette Just (FP):

Det vil nok ikke være nogen stor overraskelse, når jeg starter med at sige, at Fremskridtspartiet ikke kan gå ind for dette forslag, som jo går ud på en sammenlægning af to store fonde, ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Vi mener, at dette forslag kun går ud på, at man skal samle så mange penge sammen, at man har mulighed for at opkøbe en stor del af de danske virksomheder. Derved er der, jeg vil ikke sige selvfølgelig, men der er en meget, me-